

“Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.” (2. Mosebog 22,20)

Livets ordet for denne måned kommer fra Anden Mosebog, som fortæller om de stadig mere desperate forhold for israelitterne i Egypten. Undertrykte og gjort til slaver, råber de til himlen om hjælp. Deres nød når Guds hjerte og han vælger Moses som sin udsending, der leder folket ud af Egypten. Efter denne befrielse følger ceremonien, der bekræfter en pagt mellem Gud og Israel. Udtrykket for denne sammenknytning bliver ‘Pagtens lov’ (2. Mos 20-23), Moseloven, som hele folket accepterer (jf. 2 Mos 24). Den mest kendte del heraf er de ti bud. Til dem tilføjes andre forskrifter og love af alle slags. Månedens vers kommer fra dette sæt af leve- og adfærdsregler.

Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.”

Fremmede hører til dem, som Gud særligt elsker og beskytter, sammen med de fattige, forældreløse og enker, fordi de hører til de mest sårbare. Grunden til buddet om ikke at udnytte, findes først og fremmest i mindet om slaveriet i Egypten. Guds mægtige indgriben under udfrielsen fra Egypten bliver konstant gentaget i Det Gamle Testamente. Det er en begivenhed, som folket altid skal huske som noget, der gentager sig for hver generation på forskellige måder. Meget sigende er udsagnet fra Origenes i hans kommentar til Anden Mosebog: “Den, der undertrykker den fremmede, viser, at han endnu ikke har forladt Egypten.”[1]

Dette bud opfordrer også til empati. At sætte sig i den andens sted er en hjælp til at man kan forstå den anden og finde ud af, hvad han eller hun har brug for. Den, der selv har oplevet svære ting, kan lettere sætte sig ind i andres lidelse.

Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.”

Hvordan kan vi omsætte dette Livets Ord i praksis? Det kan hjælpe at

stille os selv nogle spørgsmål: Har jeg nogensinde oplevet, hvad det betyder at være fremmed? Har jeg nogensinde følt mig ikke accepteret, ikke velkommen, ikke forstået eller fejlplaceret? Hvad har jeg lært af disse oplevelser? Hvem er fremmed for mig? Hvem er fremmed for Gud? Hvordan kan jeg betingelsesløst tage imod ham eller hende, som Herren tager imod os? Hvad kan jeg konkret gøre?

Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.”

Chiara Lubich skriver: “Hvis Gud ikke gør forskel på mennesker, hvorfor skulle vi så ikke omfavne det universelle broderskab? Som børn af den samme Fader er vi brødre og søstre med enhver vi møder. Hvis det er sandt, bør vi elske alle, begyndende med den vi har ved siden af os, uden at standse. Så vil vores kærlighed ikke være abstrakt, men konkret, den bliver en tjeneste. Det bliver en kærlighed, der imødekommer, der går i dialog, der sætter sig ind i en svær situation og bærer den andens byrder og bekymringer. På den måde føler den anden sig forstået og accepteret som anderledes, og bliver fri til at udtrykke al den rigdom, han bærer i sig.”[2]

Maryam, en ung pakistansk kvinde, fortæller: “På en café så jeg, hvordan ejeren nægtede en ældre kvinde en kop te. Jeg havde kun få mønter på mig, men jeg følte, at jeg måtte hjælpe hende. Derfor gik jeg hen til ejeren og tilbød at betale for hende. Først kiggede han mærkeligt på mig. Derefter smilede han og sagde: ‘Nej, det er ikke rimeligt. Hvis du som kunde er villig til at bruge dine få penge på at tage dig af hende, hvor meget mere skal jeg så ikke være generøs som ejer? For mig er det lettere at give hende en gratis kop te end at lade dig betale.’ Det var en stærk oplevelse. Ved at vise kærlighed så jeg, hvordan en enkel gestus af venlighed kan åbne hjertet hos en anden.”

Augusto Parody Reyes og Livets ord teamet

1. Origenes, Homiliae in Exodum V, 5.
2. Chiara Lubich, Livets ord maj 2006.

“Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.” (2. Mosebog 22,20)

Livets ordet for denne måned kommer fra Anden Mosebog, som fortæller om de stadig mere desperate forhold for israelitterne i Egypten. Undertrykte og gjort til slaver, råber de til himlen om hjælp. Deres nød når Guds hjerte og han vælger Moses som sin udsending, der leder folket ud af Egypten. Efter denne befrielse følger ceremonien, der bekræfter en pagt mellem Gud og Israel. Udtrykket for denne sammenknytning bliver ‘Pagtens lov’ (2. Mos 20-23), Moseloven, som hele folket accepterer (jf. 2 Mos 24). Den mest kendte del heraf er de ti bud. Til dem tilføjes andre forskrifter og love af alle slags. Månedens vers kommer fra dette sæt af leve- og adfærdsregler.

Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.”

Fremmede hører til dem, som Gud særligt elsker og beskytter, sammen med de fattige, forældreløse og enker, fordi de hører til de mest sårbare. Grunden til buddet om ikke at udnytte, findes først og fremmest i mindet om slaveriet i Egypten. Guds mægtige indgriben under udfrielsen fra Egypten bliver konstant gentaget i Det Gamle Testamente. Det er en begivenhed, som folket altid skal huske som noget, der gentager sig for hver generation på forskellige måder. Meget sigende er udsagnet fra Origenes i hans kommentar til Anden Mosebog: “Den, der undertrykker den fremmede, viser, at han endnu ikke har forladt Egypten.”[1]

Dette bud opfordrer også til empati. At sætte sig i den andens sted er en hjælp til at man kan forstå den anden og finde ud af, hvad han eller hun har brug for. Den, der selv har oplevet svære ting, kan lettere sætte sig ind i andres lidelse.

Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.”

Hvordan kan vi omsætte dette Livets Ord i praksis? Det kan hjælpe at

stille os selv nogle spørgsmål: Har jeg nogensinde oplevet, hvad det betyder at være fremmed? Har jeg nogensinde følt mig ikke accepteret, ikke velkommen, ikke forstået eller fejlplaceret? Hvad har jeg lært af disse oplevelser? Hvem er fremmed for mig? Hvem er fremmed for Gud? Hvordan kan jeg betingelsesløst tage imod ham eller hende, som Herren tager imod os? Hvad kan jeg konkret gøre?

Den fremmede må du ikke udnytte eller undertrykke. I var jo selv fremmede i Egypten.”

Chiara Lubich skriver: “Hvis Gud ikke gør forskel på mennesker, hvorfor skulle vi så ikke omfavne det universelle broderskab? Som børn af den samme Fader er vi brødre og søstre med enhver vi møder. Hvis det er sandt, bør vi elske alle, begyndende med den vi har ved siden af os, uden at standse. Så vil vores kærlighed ikke være abstrakt, men konkret, den bliver en tjeneste. Det bliver en kærlighed, der imødekommer, der går i dialog, der sætter sig ind i en svær situation og bærer den andens byrder og bekymringer. På den måde føler den anden sig forstået og accepteret som anderledes, og bliver fri til at udtrykke al den rigdom, han bærer i sig.”[2]

Maryam, en ung pakistansk kvinde, fortæller: “På en café så jeg, hvordan ejeren nægtede en ældre kvinde en kop te. Jeg havde kun få mønter på mig, men jeg følte, at jeg måtte hjælpe hende. Derfor gik jeg hen til ejeren og tilbød at betale for hende. Først kiggede han mærkeligt på mig. Derefter smilede han og sagde: ‘Nej, det er ikke rimeligt. Hvis du som kunde er villig til at bruge dine få penge på at tage dig af hende, hvor meget mere skal jeg så ikke være generøs som ejer? For mig er det lettere at give hende en gratis kop te end at lade dig betale.’ Det var en stærk oplevelse. Ved at vise kærlighed så jeg, hvordan en enkel gestus af venlighed kan åbne hjertet hos en anden.”

Augusto Parody Reyes og Livets ord teamet

1. Origenes, Homiliae in Exodum V, 5.
2. Chiara Lubich, Livets ord maj 2006.